

Basni.

Spisal Janko Polák.

IV.

Volk je srečal lisico, ki je nesla kokoš.

„Teta, odkodi?“

„Iz vasi, striček!“

„Kaj ste delali tam?“

„Pri kmetici sem predla in si zaslužila kokoš!“

„Imajo še kaj dela?“

„O, da! . . . Kmet rabi ravno hlapca, ki bi mu razsekal drva. Striček, vi ste močni in lahko si zaslužite do večera pujska. Le urno v vas!“ . . .

In razstala sta se.

Volk jo je mahnil proti vasi, lisica pa proti domu.

Ni minulo dosti časa, že je začula lisica pred svojim domom milo ječanje.

„Hu! . . . Hu! . . . Hu!“ . . .

„Striček, ste li vi?“ —

„Hu! . . . Teta, da! . . . Hu!“ . . .

„Kaj vam pa je, striček?“

„Hu! . . . Kmet mi je razklal glavo! . . . Hu!“ . . .

„Kako to?“

„Hu! . . . Ko sem prišel do njega in sem se mu ponudil, da mu razsekam drva, prinesel je sekiro in mi dejal, da mi bode pokazal, kako moram sekati. Hu! . . . Toda mesto po polenu je zamahnil po moji glavi. Hu! . . . Jutrišnjega dne ne dočakam. Hu! . . . Vse se mi vrti po glavi. Hu! . . . Teta, kaj naj storim?“

„Striček, izpokorite se in potem umrite. Pogreb in sedmino oskrbim jaz. Pa smilite se mi vendarle, da ste jo izkupili za tuj greh.“

Volk jo je umel in je bridko zatulil.

Lisico pa je rešil samo ozki uhod v njen dom in pa pogin volkov.

Pogreba in sedmine pa lisica res ni pozabila.

